

Petre Ioan Crețu

Poemele săptămânii uitate

Editura Etnous

2018

Dedic această carte nepotului meu

Andrei Ștefan Crețu

Poemele săptămânii uitate

Ediția a II-a revizuită

secvență

cum stăm noi aliniați și spânzurați de perfuzii
în paturi de fier la perete la etajul trei salonul unu
salonul spânzuraților
salteaua-i subțire
și noi ne facem tot una cu fierul

năluci mov sprijinind o țeavă de calorifer
fac filozofie la o țigară pe balcon
câțiva bolnavi recită versuri de Nichita
strânși într-un colț
iar marea-i zbârlită și afară a nins
frunze de aramă strivite

– pescăruși de argint străpung zarea pufoasă
mă ascund după pietre și tac

cei de la salonul trei
se preling pe lângă perete
pe hol în șir indian
cei de la doi desenează curcubeie cu creta
din când în când
mai trece câte o asistentă blondă
bâzâind în zbor
ori levitând pe deasupra paturilor
iar pe pereții reci e tot o fojgăială de gândaci vioi
ori de bolnavi șchiopi
și îngrijitoare cu mopul

– s-a înserat deja
noi cei din salonul unu
stăm tot aliniați și spânzurați de perfuzii
în paturi de fier
la perete

poemul de luni

cineva îmi spunea că păpădiile au prostul
obicei de a încărungi din plictiseală
- ridică-te Lazăre tu ești Dumnezeu și biserică
ia-ți patul și te du și s-a dus
nici el nu știe unde
s-a trezit deodată așa în pustiu
c-un pat în spinare
și cu o mare durere în suflet
de abia se obișnuise cu moartea
mai schimba și el o vorbă
cu Dumnezeu
sau cu alte persoane
interesate de nimicuri

în lumea mea mofluz
fac vaporeșe din hârtie
cu două etaje
și ele plutesc așa boțite
și nepăsătoare
prin sângele meu îngroșat
până când îmbibate deja
se vor lăsa încet încet la fund
și se vor lipi de vene

nu știu cum
de s-a nimerit să locuiesc mereu
la ultimul etaj
poate nevoia mea de cer
poate nevoia mea de aer
îmi bălângăneam picioarele
deasupra orașului
cocoțat pe pervazul ferestrei
înainte să sar

un alt poem de luni

cumva acolo sus
se-ntamplă ceva fabulos
momentul acela de liniște
de dinaintea creației poate

– în mine încolțesc sacre icoane
le ud cu lacrimi
le hrănesc cu suferință cotidiană
și puțin rom
poate o vodcă
până cresc mari
când le vine sorocul
vin iconarii să le cumpere
iar eu le lipesc timbre ștampilate
pe frunte

al treilea poem de luni

e luni
ziua când Dumnezeu
și sfântul Petru joacă barbut
îmi șoptește conspirativ
îngerul de pe umărul meu
stâng

– smulg toate icoanele încolțite în mine
și fac un foc înalt pâna la cer

poemul de marți

prin geamul murdar
deodată văd o lumină ciudată
ceva între verde și mov,
soarele biciuia marea
c-o mie de cnuturi
parcă ploua

de undeva,
nu departe de mal,
delfinul meu
îmi făcea semn cu aripioarele,
eram la etajul al treilea al spitalului
într-un scaun cu rotile
care nu era al meu
dar era comod
și priveam marea
beam o cafea
și trăgeam cu nesaț din țigară,
în mine se-auzea și muzică
Deep Purple parcă Fools
îmi era bine

țineam ochii închiși
și soarele mi se lipise de tâmplă
tâmpla sprijinită de geam
geamul cu o mie de vise
lipite murdar
sau cuvinte de noi rostite
rătăcite în van

mă desprind cu greu
iar pașii mă poartă
într-un mers nehotărât
speriat
spre blocul operator
tocmai urma să mă operez
o operație ușoară pe creier

poemul de miercuri

într-o după-amiază de vară
Dumnezeu ne-a chemat la el
ne-a dat câte un poem
să-l scriem pe suflet cu sânge
și un crin
după care puteam să facem ce vrem
uitați sau ascunși
între două femei
și o sticlă cu vodcă

cel mai greu
se dăltuiau versurile clasice
ele se încăpățâneau mai tot timpul
la nemurire
literă cu literă
și noi ne pierdeam răbdarea

tot căutam rime sublime
în vinul prost
mai rătăceam și printre alte poeme
în cârciumi sticloase cu ciclopi
jumătate himere jumătate șchiopi

fratele meu geamăn
s-a sinucis cu o frunză în somn
i s-a părut o blasfemie
să atingă un poem
cu un suflet de om
nu am putut să-i plâng
pieirea
pe atunci lacrimile mele
erau neprețuite
iar despre moarte
mi se vorbea numai de bine

când toți am terminat
de scris

poemul până la ultimul cuvânt
sufletele noastre
pline de versuri
șiroind
deveniseră inutile
ca și cum te-ai fi dezbrăcat
de femeie pe întuneric
atunci mi-am aprins o țigară
și priveam
cum unii aruncau sufletele noastre
de-a valma
în groapa comună
peste crinii rămași

poemul de joi

iau cuvintele adunate în noi
unul câte unul
și le storc
de ce au ele mai bun
de sensuri
de poezie
de tot
după care le arunc
pe străzi
să le devoreze șobolanii
silabă cu silabă
și ei le învățau mai întâi pe de rost
deși știau că nu le folosesc
la nimic

pot să răstignesc toate cuvintele
pe crucea tăcerii
dar mi se pare o pedeapsă
prea aspră pentru ziua de joi

poemul de vineri

de obicei merg cu vântul în piept
și mă bălăngăn la marginea nopții
uneori călăresc muchia subțire a clipei
ca pe o femeie tristă flămândă
apoi mă îmbăt crunt
cu votcă ținută la subsuori
și vânt

ce tot îmi aduni de pe plajă
scoici sparte
mai bine fă-mi un castel din nisip
cu patru turnuri înalte
eu îmi voi potoli
setea de rău a călcâiului
înșurubându-l în turnul din nord
poate în turnul din sud
apoi în turnul din est
sau în cel din vest

și nu înțeleg cum poți să te pierzi
să nu mă înțelegi
să nu mă vezi
așa amestecat cum sunt
împletit cu neputința
cu moartea
cu tramadolul și frica

poemul de sâmbătă

e dimineață dar mai ales e sâmbătă
aici sâmbăta e o zi specială
o zi fundamentală deja
asistentele nu mai târâie după ele
cărucioarele cu seringi
cu perfuzii pansamente sterile morfină
își fâlfâie halatele lor albe
străvezii
și se preling feline
peste paturile bolnavilor
pe care-i mângâie pe frunte
și îi sărută trist pe tâmplă

prin salonul nostru mai trece
și moartea
deschide ușa și ne face cu mâna
n-avem timp poate
nici stare
e sâmbătă cum îți zic
ne îmbrăcăm pijamalele de gală
și ieșim
încolonați pe balcon
să privim marea lacomi și tâmpi
și ea să ne străfulgere
cu fiorul ei clasic
ca și cum am primi
împărtașania dintâi

murim nefiresc cu fiecare dezastru
cu fiecare clipă încolțită de umbre
cu degetul în sevrăj
desenez o floare pe geamul murdar
mă caut ca să mă pierd
sinucigaș
câtă plăcere poți găsi în neputință
sau în ratare
știe cumva cineva?

urletul lupului alb
îmi stă de-o veșnicie
în gât înfipt în tâmplă
nici nu mai sunt în stare
să mă aud tânguit
să știu ce se întâmplă
îmi sfâșie doar încet și prelung

încă mai e sâmbătă totuși
cum îți spun
gândacii mărșăluiesc cu miile
se scurg lipicios pe gresie pe zid
am prins unul
și i-am zis vasile
gândacul vasile
pe care l-am țintuit cu-n bold
și l-am pus la păstrare
între orele stupide dintre noapte și zi
dintre mine și cel ce aș fi putut fi
răstignit acum pe-un pat de spital
îngrozit și uitat

în fiecare zi
îi dau gândacului firimiturile
adunate de mine peste zi

știi cât de ușor e să mă cuprind
să mă îmbrățișez în vis
e dimineață și sâmbătă îți zic
am să intru în mare
și voi înota înspre apus
tot timpul rămas și promis

poemul de duminică

duminica e ziua când adun
toate întâmplările săvârșite
de-a lungul săptămânii
care tocmai s-a scurs

de-a valma
bunele cu relele
iubirile cu bețiile
versurile scrise pe-un colț de hârtie
cu femeile proletare
înghesuite prin colțuri
și tot așa încerc să nu uit nimic
dacă ies pe plus
intru cu oareșce curaj
în ziua de luni
iar dacă nu
rămân în așteptare
până la următoarea adunare
care se va întâmpla
exact în duminica următoarea

— nu mă întreba nimic
mă mir și eu de ce sunt
tot timpul în așteptare
cu ochii sprijiniți de ziua de luni

săptămâna patimilor alandala

în sala asta mare cu lespezi reci alunecoase
iubirea ta coboară-n mine,
treaptă cu treaptă
ce forfotă ce zumzet și tare sunt buimac
iar Dumnezeu se-apropie și-mi șoptește
– Taci!
nu-s piatră Doamne am mai apucat
să-i spun răstit
uitându-mă cu grijă în jur era proscris
nu-s piatră chiar tu mi-ai zis să vin

străinul acesta e vinovat e vinovat strigă juriul în cor
nu a uitat să zboare trebuie crucificat!

în săptămâna asta singurătatea am pus-o la păstrat
am adunat de-a lungul vremii am tot adunat
stau bine aici în suflet
când mi se face dor de câte ceva
cobor în mine și le răsfoiesc
umezindu-mi degetul în lacrimi
păstrate într-un borcan
dacă te uiți mai bine în suflet vei vedea pasărea Rock
legată în lanțuri și ciugulindu-și porția cuvenită de foc

– la Nichita a venit un înger să-i vândă un câine pe care
l-a dresat asmuțindu-l pe mine

străinul acesta e vinovat e vinovat urlă juriul în cor
nu a uitat să zboare să-l crucificați!
pe sub picioarele mele trec ceruri
crucea de care eram legat creștea fără de măsură
și pe pământ se făcu deodată umbră
arhanghelii zburau pe caii lor de foc și mai pocnea o țeastă

cu toate astea iubito păcătosului îi este foarte dor de tine

rătăcitor printre zilele rămase și uitate demult

veșnic rătăcitor
între ziua de ieri și ziua de mâine
pe coridoarele pictate de tine cu neliniști
cu mână tremurândă
și mă lovesc bezmetic de pereții scunzi
ca într-un balon de săpun
într-un alt balon de săpun rostogolit
- multe coșmaruri și multe iertări
am găsit în cotlonul zilei de ieri

animale mici alergau
hăituite în cerc de fluturi speriați
mereu suavi mereu albaștri
sunt bântuit de albastru ca de o spaimă
îmi lipeam buzele de tâmpla ta căruntă
- trup părăsit
călător singuratic în cer
femeie proscrisă rătăcită printre îngerii

cel mai greu mi-a fost
să-mi aduc aminte
cum te îmbrăcai tu în femeie
cu părul în vânt
sau cum îți dezbrăcai timid
îmbrățișările străine
le așezai cu grijă pe un scaun
pentru o zi
despre care știai că o să vină
mă dezmembram și eu uimit
ceva mai înspre ziuă

hai-hui printre stihii

mă prelingeam așa din înalturi
stupid
cu hainele sfâșiate de spini
cu pieptul scobit
iar pulpa îmi era ruptă de câinii
câinii aceia alburii fusiformi
nălucile nopții
cu ochii înroșiți de teamă
de ură de viscol
nu mă întreba de ce
așa a fost să fie

m-am trezit deodată lichid
purtător de tăcere
purtător de destin
în zbor deasupra livezii de pruni
era atâta liniște în jur
încât auzeam pruna crescând
cu brațe subțiri cu umeri aduși
dar cel mai bine îmi stătea tristețea
și asta mă neliniștea de obicei
și rătăceam bezmetic
printre lumini ciudate
uneori printre amintiri amestecate
niciodată sătul
niciodată înfometat
doar setea uscată de lup
îmi stăruia în gât

- cum amestecai oamenii de pe pământ
cu zeii din Olimp... Holderin
este atâta neputință
în așezarea lui Nichita între morți
în iernile lungi ca o stihie
plină de verbe argintie

sfârșitul săptămânii uitate

ruga să-ți fie blestem bolborosit rostogolit
aripă neterminată mai ales
un crâmpei de fântână să ai în suflet
o tristețe înfiptă în ochiul căprui

- nu mai căuta versuri frumoase în biblioteci
mai bine uită-te-n oglindă
tu poezie nescrisă, tu gând pervers!

nu-mi pasă
continui să înfig crini ofiliți
în visele tale nedormite
atâta iubire am irosit amândoi indecent
și atâta ură chinuită am adunat în noi
încât auzim cum câinii hăcuiesc
clipele noastre divine
zborul nostru nelumesc

îngerii nu se mai nasc
sunt doar desenați de copii cu creta
la radio se vorbește de cartierul în care
betoanele străzilor sunt populate cu îngeri
desenați de copiii blonzi
damnați sau orbi
atinși de Dumnezeu pe creștet
cu lumină și aripă

- fluturii albaștri în cer sunt tot mai rari...

Arca lui Noe

facerea lumii

- creație dumnezeiască -

Dumnezeu, se spune,
nu a avut simțul umorului
s-a născut mai întâi pe el,
din plictiseală,
într-o duminică de vară,
când soarele stătea-n crucea zilei
în echer, elohim
nu știu cât timp i-a trebuit
să-nvețe să folosească brațele
că repede a făcut cerul
îl înghesuia din toate părțile nimicul ăsta,
căci peste tot și toate
exista doar un mare nimic
un talmeș-balmeș fără de măsură
fudul și stupid
era cât pe-aci să fie turtit
de ceea ce tocmai urma să zămislească,
adică pământul,
ce fapt crucial pentru noi
așa că din haos tocmai s-a născut pământul
și Dumnezeu s-a întins să doarmă puțin
până spre dimineață
când, fără să-și dea seama, probabil în vis,
"Să se facă lumină!" a zis
și se făcu
imediat a realizat că nu-i bine
c-ar mai fi dormit acolo un pic
"Să se despartă lumina de întuneric"
a mai zis
și repede se făcu noapte și-a și adormit
ostenit de-atâta lucrare
deși pe toate deodată
ar fi putut să le facă
când s-a trezit moșneagul
din lene, boemă, necesitate, poate
câte puțin din toate
n-am înțeles de ce nu ne-a spus niciodată

și timp berechet oricum mai avea
iar somnul e dulce și griji vor urma

după ce a întărit cerul
să nu pice peste el hodoronc-tronc
s-a apucat să despartă apele între ele
așa, în trei straturi,
unul în cer, altul pe pământ
și cum nu știa ce să facă cu al treilea
l-a băgat repede sub preș
uitându-se și-n stânga și-n dreapta
să nu-l vadă careva
și iar se făcu seară și-a mai trecut o zi
parcă a doua.

Când s-a sculat, ud learcă,
Dumnezeu a despărțit repede
apa de uscat
și a numit uscatul pământ
iar apa ocean,
mări, râuri, lacuri și băltoace
apoi, să-i fie mai moale
a trântit și-o bucată de iarbă
tocmai bună de saltea
și cum tare-i dulce somnul la prânz
a făcut și câțiva copaci
unii s-au nimerit cu poame
dulci și zemoase
alții stufoși numai buni să te apere
de arșița soarelui
numai că din greșeală a făcut și mărul
nimeni nu-i perfect și-a zis Dumnezeu în barbă
și a mai făcut un măr,
roșu de astădată.

Când s-a trezit în toiul nopții
întuneric fiind, s-a speriat atât de tare încât
abia a așteptat să se facă ziuă
să facă stelele și luna
iar pentru simetrie a făcut și soarele, cică

blegul de mine crezusem
că lumina venea de la soare
mai mult ca sigur că mă înșelasem
cum creația artă pentru artă de obicei
nu ține de foame
a mai făcut și fel de fel de animăluțe
tocmai bune de-o tocană
mai întâi parcă peștii, pentru saramură
și a fost bine.

Narcisist cum era, în ziua următoare a observat
că nici una dintre vietăți nu-i seamănă
așa că a luat un pumn de țărână,
puțină apă din marea cea sărată
a frământat bine și m-a făcut pe mine
după chipul și asemănarea sa
cum nu-i mai rămăsese aluat și pentru Eva
repede mi-a rupt o coastă
s-o macine
și așa de tare m-a durut
încât, ori de câte ori, îl apucă pe Dumnezeu
cheful de creație
o rup la fugă
cât mă țin picioarele

vodca, femeia și cartea

Parodie după „Dacă nu cer prea mult” – Marin Sorescu

În fiecare seară
îmi consum porția cuvenită de vodcă
și sucul de roșii
și atât de tare mă îmbăt
încât călăresc fel de fel de cai
pe pereți
până într-o seară când
plictisit
m-am dus la Dumnezeu și i-am zis
– Doamne
ai milă de mine
vreau să încerc și eu femeia
animalul acela
splendid, perfect și electric.

În fiecare seară
îmi consum porția cuvenită de femeie
și câteva flotări și genuflexiuni
să fiu proaspăt
și atât de tare mă entuziasmez
încât mă arunc pe fereastră
de la etajul trei
până într-o seară când
șontâc șontâc
m-am dus la Dumnezeu și i-am zis
– Hai sictir Doamne,
femeia e o bucurie mult prea mare
pentru un muritor de rând
ca un vers clasic
așa că dă-mi cartea și by by
nu-i bai
mi-a răspuns Dumnezeu
trântindu-mi cartea în cap
și să nu te mai prind pe aici
că pun sfinții pe tine.

De atunci
acasă
prin parcuri
pe stradă
îmi plimb singurătatea
și cartea sub braț.

dincolo

se mai aud din când în când
pașii târșiți pe nisipul
pustiului bătuit de înger
nisipul scurs din trup
ca dintr-o clepsidră

crucificați acest trup
crucificați acest trup
trup de albastru plăpând
mă tot îndemn și strig la voi
chiar și în adânc de fluture
sunt om îți spun
mai bine privește vântul
cum netezește depărtările
puse de noi între noi
și cum continuăm
să ne îndepărtăm de noi grăbiți

stă în firea noastră
să ne sinucidem aruncându-ne din cer
să ne zdrobim cu ură
cu furie de caldarâmul stingher

în fiecare dintre noi se află
un om un fluture
un om o renunțare
și sigur
tot nimicul lumii
strâns în noi cu răbdare

gând proscris

femeie risipă
cum îmi bătui tu patul
cu cărnuri tremurânde
cu oase fumegânde oase de foc
iar trupul îți miroase ipocrit
a mântuire a mir
a smirnă și tămâie
înger vlăguit cu zborul în vrie

urcă-te pe cruce îmi spui și mă urc
iar pohta ți s-a desfăcut ca o scoică
repede mă bâlbâi transpir
îmi dau și lacrimi suspin
și vorbe multe îți zic
la ureche și mă împușc
și dintr-odată îmi cresc aripi și mă duc

Nichita, apropie-te de mine să tac
un strop de liniște în templul tău să fac
ceara lumânării mereu în ochi ți se prelinge
o stea stă să cadă un om tocmai se frânge
iar luna este banul podarului să îl dau

femeie risipește-te-n mine
e noaptea mântuirii gândului proscris
iar mâna mea subțire desenează alb
un chip suav de zână un trup scâlâmb și slut
un chip suav un trup plâpând
și un steag al revenirii

trezește-te Petre e noaptea ta

gând despre dimineți uitate

câte degete tăiate la tine în poală
câte gânduri perverse
câte aripi înnodate
câte stele
iartă-mi iubito gândul

uite, ce frumos îți desenez
sărutul meu pe tâmplă
ce timid înflorești
îmbrățișată de lună

gând de dimineață în spital

în fiecare dimineață
stau în fața gemului murdar
pe un scaun
în fiecare an în spital
diminețile sunt deosebite
sunt pline de har

soarele se chinuia să răzbată
prin geam
iar razele lui abia de reușesc
să îmi încălzească fața
ceva mai târziu
îmi va mângâia tandru
durerea și frica din oase

priveam pietrele
și stabilopozii stingheri
rezemați cu-n umăr de mare
valurile se spărgeau
și se transforma în cristale rare
mai știi, cum scânteiau pescărușii
zarea nesfârșită
și cum marea mă lovea
cu țipăt în tâmplă

în fiecare dimineață privesc
cu atâta neputință
cum mi se împuținează trupul
și cum se prelinge
timpul din clepsidră

urletul lupului adormit

azi nu mă mai locuiesc
am refuzat deja
așternutul din frunzele
arse de brumă
precum și cochilia de melc reformat
spoită cu trafaletul în alb
și refuz să mă mai ții în brațe
e dreptul meu să cad
de la înălțimea singurului vis
dormit până la capăt

nu am înțeles niciodată de ce
tot timpul tău mă împingeai de la spate
pe șina de gheață spre nicăieri
sau poate către ceva ce încă nu se aflase
sau poate nu-l înțelegeam
oricum eram mereu rătăciți

în fiecare noapte cu lună
se aude urletul din mine uscat
urletul lupului alb adormit
din vremuri străbune în inima mea

gând a nedumerire în roz

într-o noapte aici la spital
cineva
mi-a lipit pe ochiul drept
o folie străvezie și roz
e drept că nu prea mai pot
să deschid ochiul
dar încă nu mă deranjează

în fața spitalului au răsărit din senin
câteva cruci
doi doctori și o asistentă bătrână
au început să caute
pe plajă printre scoicile sparte
în nisip printre pietrele colorate
semințe de îngeri
pe care să le sădească
printre crucile abia răsărite
să le poarte noroc

Nichita, nu vrei un câine?
I-am dresat să nu mai latre la lună
dă doar cuminte din coadă
și udă toți pomii

cu toate astea
în loc să mă bucur
de noua mea viziune asupra vieții
stau toată ziua în pat
privesc tâmp și roz peretele din față
și mă întreb,
cine dracu mi-a lipit folia asta pe ochiul meu drept?

gând scris

câtă durere e adunată în mine
câte lacrimi vor şiroi în ochi străini
câtă iarnă va fi în cer
doamne câtă tristeţe şi jale e
la mine în suflet

sărută-mi picioarele iubito
şi nu mă plânge, m-am dus
poate aşa o fi mai bine
poate aşa a fost scris
hai înnoadă-mi aripa frântă
şi du-mă acasă
pe-o coamă de vânt

la mine-n cer e frig iubito
iar întunericul zurliu
îmi înfăşoară gleznela
ca nişte şerpi
mă împiedic pic
din nor în nor la nesfârşit

sărută-mi tâmpla
şi nu mă plânge că m-am dus
cât de curând voi reveni
în somnul tău timid

ştiu sigur că poemul acesta
e cheia e drumul întoarcerii
tu doar ţine poarta sufletului deschisă
iar eu te voi găsi şi voi intra

gând pervers cu o maseuză și bărbatul blond

tristețea zilei apoi nimicul din noi
eu stând pe balcon
ca în fiecare dimineață
cu soarele în ochi
iar în salonul unu
maseuza își plimbă mâinile ușor
pe gambele pe tălpile bărbatului blond
paralizat pe viață
de la mijloc în jos

maseuza e planturoasă
are coapsele lungi
prin halatul alb străveziu
se ghicesc sânii obraznici
cu sfârcuri rozalii
iar mâinile îi urcă șerpuind tot mai sus
și mai sus

mi-e sete și gem
tremur ușor mă tulbur transpir
când deodată tălpile bărbatului blond
asudă brusc și abundent
orgasm săvârșit mister
gâfâi
și mă sprijin ușor
de stâlpul ferestrei
de la etajul trei

zburătorul rătăcit

la mine a venit un înger ciudat
cu aripile înnodate la spate
să mă întrebe așa
cum o mai duc eu în general
apoi cu fericirea în particular
cum a venit așa a și plecat
ciudat
cu aripile înnodate la spate

la mine ai venit tu
cu mânecile suflecate
până la coate
te-ai apucat gospodărește
să-mi mângâi fruntea
să mă săruți pe suflet
până când m-am subțiat
pierzându-mă

deja te-am uitat

împăratul ceții

e atât de minunat
să desenăm cu creta
pe pereții spitalului
chipuri de îngeri
și ele zidurile să se destrame
să cadă brusc
din înalt
rostogolindu-se în mare

apoi toți bolnavii
să ne încolonăm pe faleză
cu asistenta șefă în frunte
și să ne pierdem
unul câte unul
în umbre

în fiecare noapte
ne întoarcem toți
în locul unde a fost
cândva spitalul
ne ținem de mână
și așteptăm să ni se dea
tramadolul
și un pahar cu apă

mănunchi de lumini

pe sâni îți presăram fluturi
petale miere și foc
și te sărutam pe tălpi
pe glezne pe umeri pe gât

de ziua împăcării pulpele îți ard
cumplit
cârlionți de iarbă crudă
ți se împletesc pe glezne
sărutul tău e parcă o mie
de guri flămânde și te cuprind
ești jumătatea mea de om divină
sunt jumătatea ta de cerc
de lumină
înfășurat cu umbră peste umeri

o mie de îngeri au picat din cer
toți deodată
în iarba pătată cu umbră grea și aspră

- te-am tot căutat
prin așternuturi amare străine
și nu mi-a fost dat
să te găsesc
femeie prinsă de îngerii beți
de subsuoară sau de mână

Am avut un vis:
tu erai un copil
atât de mic încât nici măcar om
nu puteam să-ți zic
erai doar un mănunchi de lumini
dacă te-ai fi pierdut de mine
te-ai fi risipit

dureri scrâșnite

în lanțuri m-am legat din curiozitate
singurătatea m-a învățat
să înțeleg uimirea stabilopodului
când îl lovește valul drept
în piept
încă mă caut prin lume uimit
iar mângâie marea malul
și cum miroase sărat
a marinari eșuați pe-o insulă pustie

mușc din frică hălci mari
și mă înalț până la cer
mă fac totuna cu zarea
cu soarele cu luna
degeaba,
contemporanii mei au ajuns déjà

între bine și rău
e multă umilință și nepăsare și frică
m-au încuiat în secundă anticriștii
m-au răstignit de stâlp de cruce
câtă minciună e Doamne
în ceea ce suntem

și e atâta neputință Doamne
doar neputință

tristețe flămândă

în fiecare zi îmi rescriu viața
așa cum mi-aș fi dorit s-o trăiesc
e tot ce pot face
și de fiecare dată îmi iese
mai tristă decât aș fi în stare s-o trăiesc

cel mai bine-mi reușește moartea
carnea resorbită în oase
corul de bocitoare și femeia
mereu alta
care rămâne ceasuri întregi
cu ochii goi uscați sprijinită de cruce
și niciun prieten doar câinii urlând
poate o frunză căzând
poate un gând rătăcind
peste mine trec armate de îngeri
sau câmpii albite de ger
cai nechezând
și-un glonte de fier

marinari aburiți de alcool
vomită fluturi pe dig
ce spectacol burlesc viața
sau moartea
în cer doi luceferi senili se sting cu încetul

în fiecare dimineață nerăbdător
mă reîncarnez în mine
și încep să-mi rescriu viața
așa cum aș vrea s-o fi trăit

...a deznădejde

cum știu deja că pleci
simt cum moartea bate în poartă
mai aruncă cu pietre în câinele ce latră
a deznădejde a furie poate a viață

soarele s-a prelins pe sub ușă și pleacă
îl țineam legat într-un colț
nici nu mai știu de ce
îmi mai mângâia tâmpla c-o rază
s-a dus
de plictiseală
îmi adun tristețile în poală
le mângâi pe creștet
și ele se bucură și cresc
se vor face mari
și vor pleca la ele acasă

nu-mi mai bate tâmpla cu vorbe
mai bine cheamă țiganul
să-mi cânte pe-o coardă
a uitare
e atâta durere dincolo de poartă
în căușul unei palme am ascuns o uimire
în celălalt căuș m-am ascuns pe mine
cândva voi deschide căușul
și voi ieși regăsindu-mă
și atâta uimire voi găsi
adunată în căușul celeilalte mâini

cum știu deja că pleci
simt cum moartea bate în poartă
mai aruncă cu pietre în câinele ce latră
a deznădejde a furie poate a viață
nu voi deschide!

nedumeriri

ai fi putut să fii femeie
și dor să porți în pântec
ai fi putut să fii fluture sinucigaș
ai fi murit albastru
din noi să știi va rămâne doar vina

- aș vrea să pot să întreb câți pași să frâng pentru uitare

îți aduci aminte câte zboruri am zburat
în zbucium în vrie și-n păcat
cât mir s-a tot prelins pe oase
cât plâns am plâns în noi
și câte altare am cioplit cu lacrimi?
ți-am otrăvit buzele cu săruturi proscrise
pe când îmi smulgeai pană cu pană
aripa vinovată de zbor și nemurire

- privește cum fluturii se sinucid în zori măiastru

oare câte morți mai trebuie să murim
câtă neființă să mai adunăm
până când te vei împlini femeie
și eu să-ți fiu bărbatul

- privește cum o mie de fluturi trăiesc ultimul lor zbor

pieziș de-a lungul unui gând

întotdeauna mi-a plăcut
să mă uit la tine pieziș
așa într-o dungă de verde de mov
o armată de degete fierbinți
mă cutreieră
cheamă-mă îți zic
iar aripa ta
gheară sângerie se făcea
părul fuior de cânepă
hei
pierdut într-un colț de suflet pierdut
te înțepam c-un cui ruginit
în ochiul tăcut
ori îți scrijeleam numele pe tâmplă
femeie chircită sub sărut
umbră strivită sub frunze
dragostea mea de început

cum treceai tu subțire și înaltă
cu strada în piept
femeie, nălucă fulgerând
pietrele se fereau din calea ta
să nu te doară pasul

- uite, până și în somn se face ziuă curând

taci nu spune nimic

în coaja prunilor îmi găsesc casă
și liniște
către lună mai zbor câteodată
dar fără spor
mă așez pe pământ
cu fața la lună
și arunc în ea cu pietre cu ură
urlă vântul rece pe la subsuori
de zici că sunt lupii morții
ce vânează umbre
și marea se sparge cu furie
de stabilopozi
câtă spumă câtă spaimă
câtă vigoare tumult
și scoicile se lovesc de pietre
și se sparg
un țipăt de clopot de toacă de lemn
și mirosea a tămâie și a sex

tocmai îmi doream să dorm
doar un veac de vise
ori o noapte de post
să sune goarna de alamă
să sune încet în noapțile tulburi
cu sânziene și cu liliaci
poate ar trebui să-mi fie frică de îneș

o gălmă îmi apare pe suflet
acolo unde-ți pui tu tâmpla și-adormi
cât de frumoasă ești
ce mlădios îți este trupul
și cât suspin e în el
câtă dorință câtă nevoie de iubire
de brațe de îngeri de mir și de vin

- taci nu spune nimic mai apuci să-mi zici

dureri din urmă

pentru a te uita am ucis
și păsări au nins peste umbre peste mine
nu-mi spune că știi
nu-mi spune mâine
de morții cei morți încremeniți în lacrimi
de trupuri vlăguite de-o șoaptă
de vise nedormite și jurăminte uitate

decât așa
mai bine port în mine
sărutul gheții pe frunți de ape
din putredul tâmpelor de fluturi
în corn de ciut mă voi ascunde rană palidă
și mă voi cuprinde de la un umăr
până la celălalt umăr

cum am mai zis
prinde-mă mai bine de suflet strâns
ori de margini
sau plimbă-mă prin parcurile
cu arbori de fum
călăreții nopții sunt oase prinse în mormânt
sunt urme de pași lăcrimați
sub umbră de moarte

tot ce-am urât tot ce-am iubit e umbră
suntem biete plicuri netimbrate
iar vântul e fiara șase șase șase

pe când barcajiul
își tot așteaptă nerăbdător bănuțul
mai pot să-ți spun că te iubesc

eu cel dator vândut în alb ascuns de-o veșnicie seacă

lupii albi

mă strecuram în tine în adânc
vorbe și șoapte
și sufletul tău mă credea
de bucurie băteam marginile
știam că în aceea noapte vei fi a mea
de atâta zarvă
se speriau până și cucii
în timpul ăsta fumai sprijinită de ușă
pe balconul uitat sub o cută de timp
apoi tăceam amândoi pe-o margine de lume
doi neputincioși înfrigurați și proști
- sub nisip iluziile noastre sunt inexistente
doar vorbe și șoapte
doar vorbe și șoapte

îți mai amintești când te-am luat prima dată de mână?
- mă așteptai în stația autobuzului sprijinită de vânt stânjenită
întârziaseam deja și veneam spre tine timid
aveam un trandafir în mâna stângă
un trandafir galben puțin ofilit -
am traversat strada în fugă
amândoi dorindu-ne lumea ascunsă în adâncuri
lumea promisă de ursitoarele de început

tu ai văzut lebedele
eu îți arătam spitalul unde am scris poezii
spânzurat de perfuzii în salonul unu la etajul trei
- în urma noastră se târau umbre câtă nebunie

aș vrea să știi de ce
sub vechi candelabre în veci
te hrănești cu himere
cu vorbe de sânge scurse-n urechi?
scrie-mi versuri mai bine
ori ține-mă de suflet
și șoapte nenăscute vom risipi în zori
știi bine ești sclava cuvintelor tăcute din mine

și mai știu și câte doruri tânjite ai stins
câte lacrimi uscate ai plâns în nopți nedormite
ești tristă femeie pentru că așa ți-ai dorit

te întorci deodată freamăt de aripi
zgomot de pași târșiți pe ape
și mă cotropești
- un fulger prelung despică cerul și te-am pătruns herghelie de
fluturi

umbrele se topeau și se prelingeau sfios în crăpăturile pietrelor
sânul tău întinerit mă absoarbe strop cu strop
sărutul meu îți călătorește trupul
o ploaie grea din cer ne lovește scurt
câte altare de piatră am săpat
pe pat de suspine se scurg dureri din răni de fluturi
să mă ierți că până și moartea închide ochii

- din plânsu-mi sterp se naște moarte și lupii albi deschid o poartă

toamna ca o lumânare bătrână

tu sculptezi nepăsarea în tâmpile de ied
ca și cum necesarul atârării mâinii de clanță
ne face eretici
din galbenul toamnei până la nuditate

ne turnăm lumina lumânării bătrâne în ochi
și ceara se prelinge
dincolo de marginea frunzelor în zbor
dincolo de șoapte
dincolo de târfele bolnave

iubito, e toamnă în oraș
și nu sunt motive de panică
doar femei frumoase scăpate pe sub pleoape
iar trenul uite nu mai întoarce
copacii biciuiți de ploii romantice
cu crengile lor împletite de-a lungul
fac zid din galbenul frunzelor moarte

sunt prizonierul orașului mort
într-o noapte ciudată
când mă înalț mă uit acolo de fiecare dată

în jurul nostru sunt o mie de ziduri
o mie de granițe
și dincolo de toate e toamnă
toamnă ca o lumânare arsă

omul cu păsări - pădure

copacul meu a fost sculptat de vânt
e ca o cruce
ca o cruce crescută din adânc
din întunericul păcatului
și până al nouălea cer
acum toate cuvintele vinovate se preling pe el
și se scurg până în adâncuri
iar diminețile sunt prinse de cruce în cuie
le hrănesc frica cu lumină albă
rază de lună plină

de fiecare dată am crezut
că odată cu moartea vine tăcerea
apoi uitarea apoi nimic
nimic nimic nimic

pentru fiecare umbră frântă
am sădit un copac
pe umeri până la glezne
deja port cu mine o pădure
în loc de frunze
pe crengile copacilor cresc păsări
și toți îmi zic omul cu păsări - pădure
toamna îmi este cel mai greu
târăsc după mine un covor imens de păsări

- sunt omul care aduce toamna

de-atâta toamnă în mine pleznesc
iar păsările se rup și cad una câte una

nici un zâmbet

în sufletul tău este frig
chiar viscolește și se aud lupii
se aude și-un murmur de umbre
copiii noștri nenăscuți

să te aștept la marginea patului îmi zici
și te aștept
vântul îmi spulberă zăpada din barbă
tu îți plângi iarna din ochi
iar visele ne stau strâmb pe umeri

din noi nimic n-a mai rămas
nici măcar un zâmbet
un regret o uimire
doar oul de argint
pe care îl purtai strâns
la subsuoară

te vedeam în fiecare dimineață
cum pipăiai aerul
cu degetul mare al mâinii stângi
de brațul drept îți atârna un soare
și mă bucuram ca un copil

nu știu de ce
cineva ne-a uitat
la răscrucea dintre două anotimpuri

îmblânzitorul de suflete ucis

tu te gândeai
cum să-mi strivești firimitura de zeu
ascunsă la mine în umăr

o armată de cruci s-au adunat
la marginea orașului
și ne ademenesc spre seară
deasupra noastră s-a înălțat pasărea albă
cu ciocul trist de argint
și ne vânează până și cea mai mică ezitare

de prea multă lumină sângele îmi tremură în plâns

de ai ști câte rugăciuni am tăcut
cu limbă grea de clopot
Doamne, la tine e prea frig
și spaimă durere și chin!

din tine picurau blesteme grele și dorințe
buzele îți erau pecetluite cu o pasăre de plumb
pietrele erau biciuite până la nisip

aveai brațele prinse în cuie sus pe crucea de lemn
femeie creatură cu jumătate de trup
cu jumătate de gură cu jumătate de sân
cu jumătate de înger cu jumătate demon

în întunericul fricii este
un îmblânzitor de suflete
întins printre pietre pe care l-ai ucis

mai locuiesc în mine am mai apucat să-ți spun

prima iubire

erai goală eram gol sânge sâni și petrol
lampant deodată liniște
pântecul tău a mosc mirosea
tremuram tot tremurai toată
în genunchi prin zloată
Ludovic al XVI-lea își căra alene
soldații morți dezbrăcați în izmene
câmpuri de maci țărături pustii
păsări negre picând din cer în stropi mari
cât hăul căscat sub picioarele elefanților roz
leru-i ler leru-i ler
Dumnezeu își bea ceaiul în cer
Stingher

eram virgin erai virgină
păcat zămislire Pavese și poate vină
pierzaniei gânduri obscene
pietrele dorm sfărâmatele oase
albele așternuturi roase de vreme
levănțică și iar petrol
lampant sângele ce-mi urcă spumant
ceruri purpurii glezne subțiri
mii de explozii timpurii beznă
ce frumoasă erai
cât de tânăr eram

de trei zile canta fanfara în chioșcul din parc
visele noastre bălăngănite
prin moarte ca și cum
fantomatice râuri prin vene ne treceau
mere roșii mărul Evei mărul lui Adam
un șarpe
se-ntâmpla ce trebuia să se-ntâmple
atât nimic mai mult
poate palma din tâmpla asudată
ochiul vioriu
un roi de albine flămânde
dragostea mea

rugă

din camera mea toate zilele se văd cenușii
când ies afară lumina mă izbește năucitor în frunte
cerul e ca cerul, înalt
norii sunt și ei sus de albastru pătați
iar pământul e la fel pământ acolo și el

femeie multicoloră, nu mai bate la porțile oamenilor
sunt plecați în lume sau stau supărați
chirciți în spatele umbrei
și de atâta plictiseală își tăiau
hălci mari de curcubeu poduri de lumină

tot mai des amanetez de sub ploape cerul
de sub unghii pământul
de sub tâmplă îmi smulg femeia din suflet
nu-i vina mea îmi spun
mi-e foame mi-e sete mi-e frig
te cuprind îți sărut buzele și plâng

din carnea mea zilele se scurg senile
prin tuburi de întuneric și aprind feștile
în ochi e o vârtoare de umbre
vântul se învârtoșează nebun la răscruce
pe câmp trec batalioane de cucii
îmi vine să râd și râd

tu îți împletești părul femeie
cu funii de aur cu funii dantelă și macii
iar buzele îți sunt umezite de rouă
cu aripi mari în zboruri mici
mai mult șerpuite
te risipești în apusuri
te risipești pur și simplu
îmi spuneai că e atât de mult târziu în noi
în patul meu timid bolboroseam o rugă

trenul de noapte uite mai șuieră în câmpie

cântecul ploii la începuturi

- fantome și știmate -

când ferestrele încep să plângă
una câte una pe bulevard
când orele zilei s-au împuținat
și vine întunericul din gânduri
îmi place să îmbrățișez ploaia pe furiș
să o dezmierd să o mângâi pe oase
să o sărut să o împing pe spate
și stropii ei nebuni ca niște lacrimi
de sânge de îngeri firavi
să-mi spele uitarea
și sufletul bolnav

cu ploaia ce se prelinge încet
printre pietre
amintirile așezate tainic
în uitare în adâncurile subțiri
vor țâșni și se vor înălța
jumătate vis jumătate știmă
ca și cum un miop
ar răscoli pământul și ochiul
cu mâna cârlig cu mopul lichid
și ne-ar străpunge zâmbetul
cu foc cu lacrimi
de sânge de îngeri firavi
să-mi spele uitarea
și sufletul bolnav

cine a pus ploaia în drum?

cântecul ploii spre asfințit

Toate fantomele de zi rătăcite
la braț cu fantome de noapte
s-au așezat curios lângă mine
și patul scârțâie groaznic,
și mâna îmi rămânea încremenită
în mângâiere
în ochi îmi creșteau priviri infirme
firave abia pâlpâind
mioape aduceri aminte
despre tine sâni trupul tău

acum deja știi
cum sunt îngropați copacii
copac în copac
apoi cu toții în alt copac
și acest ultim copac
se placa maiestuos cu marmura rece
pe care se scrijelea cu întuneric
aici zace în adânc
plămânul planetei

îngeri de lumină
au tot licărit în noapte
ca niște stele căzătoare
și e atâta prăbușire în lume
încât nici nu ne mai pasă

ploaia crește adânc în noi oceane
pe apele lui încă plutesc mesaje
de pe vasul cu care ne întoarcem din timp
și care la rândul său
habar nu avea unde urma
să se înece

Hei, știi o ușă cu vedere la soare!

de o vreme

de o vreme în visele mele
nu se mai întâmplă nimic
bate doar vântul negru
traistă goală
în sudul câmpiei amorțite
înăbușită în cețuri lăptoase
îmi amintesc că atunci când era lună plină
din pereți ieșeau umbre de lupi
apăsam cu degetul mare tencuiala
și peretele mustea ca un burete
se prelingeau frustrări lichide
până la unghii

abia ce mă numiseră stăpânii șeful crucii

de la o vreme
nu-mi mai amintesc nimic
despre mine
din când în când mai dau
de câte un vers
sădit la rădăcina unui vis
tăcut subțire și răzleț

până când ni se albesc oasele și se usucă

Am întâlnit o femeie cu fustă verde
undeva în Deltă.
Ea m-a învățat să-mi adun gândurile cu năvodul
din lumea mea ascunsă-n multe oglinzi
și reușeam să mă aleg numai cu cioburi.

Ea mi-a spus ca în mine crește o fiară
și să fiu bucuros pentru asta
și să cânt.

Atunci când cail, ca un arc fulgeră aerul
albastrul cerului le curmă nechezatul
iar femeile de pe aici
cad de pe maluri subțiri
cu buzele strânse într-o linie frântă,
ca și cum toate revoltele lumii ar fi fost
o glumă sinistră.

Aici am citit simbolurile timpului
în oale de lut și în străchini
cărțile despre viitor
au ars în marele foc de la începuturi.

Am asistat în Deltă la învierea de Paști
și mi-a plăcut modul în care oamenii alergau
până la capătul luminii.
O imagine ca asta valorează
cel puțin o mie de morminte
cui să o vinzi?

Trăim în lumea mințiți
cumva mințiți de îngeri
de preoți de moartea divină
până când ni se albesc oasele și se usucă...

decembrie tragic

la mine în sat îngerii se nasc cu picioarele rupte
și bolnavi de alb ca de ciumă
merg așa pe drum și se albesc toate
de ciudă

nimeni nu poate îmbrăca la nesfârșit
peste cămașă veșnicia
ca și cum te-ar iubi doar pe tine
mireasă gătită cu rochie roșie
pentru simetrie

în noi au murit dumnezeii străini
unul câte unul în somn
suntem ca niște cimitire divine
reușesc să ne păcălesc de fiecare dată
în nevoia noastră de sprijin de speranță
cum nici moartea nu cred
că mai bate de două ori la aceeași poartă
dacă nu ne găsește acasă ne lasă să putrezim
agățați cu disperare de viață

știi că sufletul mai întâi își descaltă tenișii și apoi pleacă?

somnambuli cu visele atârinate de pleoape
ne furișăm pe lângă pereții înalți
ai coridorului ce ne duce în moarte
un nu reușim niciodată să-i ajungem la capăt

în fiecare an când iarna
sângerează picături mari de crivăț
se va naște Hristos
pruncul acela tragic
cum nimeni nu s-a mai născut vreodată
zămislit din duh și femeie pe sub geană de flutur

manipularea aceea subtilă despre iubire
repetată până când nu mă mai țin minte

Nichita

chipul tău este acum doar os
peste tine s-a așternut cenușa uitării
s-a așternut peste toate
e multă răzvrătire în cetate

nicio lacrimă nu ne mai umezește pleoapa
cerul e și el vopsit
din înaltul lui
de prea mult timp nu se mai aude
râsul tău ...plânsul
cred că te-ai pierdut în cer printre îngeri

târziu în moartea ta
un înger a plâns lacrimi amare
lacrimi mânjite cu moarte
din ochi reci ca și moartea
tu ești un poet viu Nichita
dă-mi voie să-ți scriu
dă-mi voie să-mi tremure mâna
până când

până când vom ști cu toții
că nimic nu ai iubit
mai mult decât poezia
cuvintele limbii ăsteia
așezate de tine în matcă temeinic
zidită cu sânge și trudă
le-ai sădit până și
în adâncurile ignoranței călăului
cu glugă neagră pe creștet

poate pe Dora ai iubit-o la fel de mult
și asta ți-a ocupat toată viața

semnele tale și nodurile
au fost dăltuite în marmură pe furiș
și în întunericul nopții
pentru noi erai Dumnezeuul nostru

la fel de puternic
la fel de profund
până ai reușit să-l sperii pe El
Dumnezeul din cer și din toate

cum loveai cu bocancul mândru
în podelele vechi
și cuvintele așchii săreau până la cer
până la cer îți săreau cuvintele
și febra lor ne cotropea ochii
și sufletul și morții până când

până când necuvintele mai ales
au mușcat din tine
bucăți mari de rană și poeme
acum
lovim cu fruntea țărâna
și îți cerem iertare
îți cerem iertare Nichita
pentru neputința de ați împinge
gândul și harul mult mai departe
așa ele s-au pierdut pe drumul Crucii
și acum te văd pe dealul Golgotei
cum stăteai semeț și crâncen
cu sângele versului și roind pe umeri
cu aceeași iubire în ochi până când

până când după un timp
plin de slavă și de plictiseală
ai plecat să mori și tu puțin
cu privirea azvârlită peste balcon
la bătrânul Gică
un plop sprijinit de timp
până la rădăcină

luminație

tu vrei sa faci lumină în întuneric
și deschizi fereastra
camera se umple deodată cu iele
în colțuri grămezi
oase o sticlă cu vin aproape goală
și câteva bețe arse de chibrit

- eu mă joc cu degetele umede pe fruntea ta
fac cercuri din ce în ce mai mici și mai adânci
de nu te mai văd

nici mâinile nici gândul subțire ca un șarpe
șarpe cu guler gălbui mai mult alburiu cui pasă
un șarpe acolo încolăcit
și-o cheie franceză rânjind
cu dinții de fier și ochii de sticlă

cresc rădăcinile luminii în noi
ca niște curcubeie
în marșul nostru tăcut
cu smerenie spre veșnicie
păsări cu ciocuri de fier smulg carnea din noi
suntem deja numai oase
eu îți ziceam hai să fugim undeva pe Calea Lactee
comete cu fes cu șnur și pampon bete deja
unde să fugi toți îți cunosc ascunzătoare
ți-au citit cartea firavă te știu
rătăcind bezmetic spre un paradis

de ziua morților luminația
ieșim din morminte și bântuim
de ziua viilor
viii se sinucid fără zgomot cumiți

fântâna de la răscruce

am săpat o fântână
la răscrucea de drumuri în satul natal
sat pierdut la marginea câmpiei
și apa s-a nimerit să fie bună
îi ziceau fântâna lu' Petre al lui Nicuță
o știau toți trecătorii
nu știu de ce de fiecare dată când beam apă
vedeam în grajdul scund din chirpici
trei zei legați cu lanțuri ruginite
și ieslea le era plină cu flori și măceșe
ori cu frunze uscate de nuc
mirosea frumos a transpirație de zeu
și a iarbă crudă

la fântâna săpată de mine
veneau mulți orășeni și luau apă în peturi
alții și-au întins corturi în jurul fântânii
cei mai îndrăzneți săreau gardul în grădină
și își întindeau acolo cortul
sub nucul bătrân sădit de bunicul

în fiecare dimineață pe nemâncate
beam împreună câte o cană de apă
spuneam Tatăl nostru cu ochii lipiți de pământ
apoi ridicam privirea la cer
să știm dacă plouă curând dacă ninge
și toți orășenii ce au innoptat la fântână
se așezau în fața grajdului în cerc
dezlegam zeii din lanțuri și ei se bucurau
își făceau culcuș în mințile noastre și se jucau
cu fantasmele îngropate de fiecare cât mai adânc
și tresăream de plăcere gemeam pe furiș
când se făcea ora zece legam zeii de iesle
după care adunam câteva brațe
de știr de ștevie sau urzici
să fac o fiertură pentru masa de prânz

reconstrucție bolnavă

începând de ieri
îmi reconstruiesc din memorie orașul
o armată de câini și gândaci
se preling printre crăpăturile zidului
zidul bătrân care apără cetatea
de poezii năuci și de critici cu două capete

mama țesea în război umbre ca pe o pânză
din care îmi cosea cămeși lungi și largi
cu ele îmi îmbrăcam prietenii veniți la turnir
apoi ne prindeam în hora de mână
și băteam cu picioarele adânc în pământ
să nu ni se mai rătăcească morții în ceață
și beam fiecare câte o găleată de vin

te-am zărit în lumina puțină a serii
erai pe cealaltă parte a străzii
străină, cu șalul pe umeri
plângând în pumni de ciudă scrâșnind
noaptea rătăceai pe străzi ca o nălucă străvezie

îmi amintesc cum
era cineva care a fugea mereu spre lac
urmărit de un șarpe
șarpele trecea apa rostogolindu-se
ca o roată magică de la un mal la celalt mal
spune-i adevărul despre șerpilor așezați în cerc
despre focul lor rece despre nemurire
îmi șoptești
spune-i cum să se descurce fără tine în frică
și cum să stea departe de lac

un cuvânt este ocupat să construiască alte cuvinte
este nevoie de un munte de o peșteră și un nor
tu desenezi o pălărie un cap și o lunetă cu moț
cuvintele deja se retrag în șoapte fără să ne dăm seama
se face tăcere și nimeni dintre noi nu mai e nicăieri

există de asemenea
lucruri despre care alții spun că le-au văzut,
și pe care trebuie va trebui să le reconstruiesc
după vorbele lor și îmi e frică de mor

știu că mă vezi ca pe o pasăre de de noapte
în jurul căreia mintea mea se transformă în pământ
inima într-un copac obiceiurile în frunze ochii în floare
și mă reproduc la infinit cu o bucurie bolnavă

în cele din urmă există acele lucruri
pe care le văd numai eu
am știut că femeile mele
au să vină să mă bântuie în rochiile lor
cum e și fata de acolo din colțul de zare
abia înmugurită, cu sânii mici obraznici
trăiește într-un crin dintr-o pădure adâncă
unde întâlnești doar liniștea încolăcită pe umbre
copacii cresc drepti albicioși ca niște lumânări lăptoase
iar frunzele le putrezesc și cad cu un zgomot de fier

în timp ce acolo departe se închide orizontul
punem sub cer lanuri de grâu
ca pe niște pături mari de lumină
și ne culcăm după o zi chinuitoare de muncă

tristețe vorbită în șoapte

nu știi cum dar pe fruntea ta se simte
prezența lui Dumnezeu
cineva a zis că în inima ta
în formă de frunze e o amprentă divină
știam și eu doar ce locuisem în ea și am văzut-o
o țineai într-un colț ca pe o icoană
sub ea îți stăteau iubirile
împletite cu uitarea cu praf și multe lacrimi
în schimb ceea ce nu îndrăzneai să vezi
adevărata semnificație a morții
îți stătea sub pleoape în gând
tot sub pleoape mai adunai pământ
să nu-ți stea rădăcinile în aer

– ai putea să te lovești cu capul de pereți
până când zgomotul să sune a clopot

de cele mai multe ori
îmi potriveam ceasul la încheietură
după durerea din oase
scoteam brațul afară din scorbură
și îl lăsam să atârne de aer până amorțea
până când se înverzea de atâta nemișcare
iar doctorul era nevoit să-l ciuntească
mai întâi de la încheietură
apoi de la cot și în sfârșit de la umăr
după care mă înveleam cu ceară și adormeam

copiii din sat veneau în fiecare zi
să-mi pieptene barba
iar eu le dădeam câte o nucă
s-o poarte în buzunare

femeia din vis

te visam deși nu mai știu dacă ești femeia din visul meu sau
erai visul din femeia mea sau doar o biată părere

uruiam roțile dințate din ceasul de aramă și cuc un zgomot
strident de trecerea timpului doar cucul era viu și năuc eu mă
întorceam mereu la visul meu cu femeia mea lățită pe retină
ceasul măcina cinic sărutul ce abia stă să vină mă arunc în tine
femeie să mor să mă nasc să mă păzesc de răul din mine și tu
picurai peste mine lumină din degetele subțiri

cu gândul la tine de prea multe ori mă fâstăcesc roșesc și
transpir brusc transpirație divină de culoarea aurului uneori roșie
de cele mai multe ori e cenușie și lină

părul îți era când blond când negru tăciune împletit în cozi și
eu întins peste ape ca un pod

buzele carne crudă ochii șerpi erai frumoasă nebună divină
explozii lumini și inimile noastre încă nedetonate în loc de joc
un pic de libertate degetelor pe taste

te caut în rețeaua cu biți eram niște umbre și străluceam
argintiu depărtarea dintre noi se usca ca să te găsesc și atunci te
voi mușca adânc de umăr ca din mărul din cer șoaptele mele
tainice scrise pe ecranul laptopului tu cum te simți femeia mea de
bine femeia mea de mâine

tușim pe ascuns tu ți-ai uitat tăcerile în mine eu fiul încă
nenăscut

când mă trezesc mi-ai spus să nu-mi pară rău a fost doar un
vis atât femeia plecase demult din visul ei din trezirea mea toată
am să-ți scriu în visul tău o erată

foamea de zbor

este în mine atâta foame de zbor
prins în oglinzi ca în propria-mi moarte
anotimpuri secrete
miresme de poet /duhoarea morții
păsări vinovate de aripi
umbra mea

ca niște cuci posedați
ne răsucim în rană
ori
ne aruncăm înainte
în poeme nescrise
crucificați în cuie de lemn de nuc
în prunul uscat din curte
așteptând un poem
să se nască

jurnal de front din Bărăganul cu bile

ție-ți vine să crezi că vântul poartă pe umeri
toate durerile mele le tot rostogolește
apoi le-a aruncă într-o groapă la marginea zării

din când în când îmi întorc fața spre tine
bolborosesc ceva îmi suflec cămașa
și visez parcă ceva despre tine și mine
zilele cu nopțile glisau între ele cruciș
după o anumită regulă nebună
sau împing muntele în mare și spitalul de fluturi în cer

deschide îți zic deschide-te bine
în tine plonjez hai hui cu zâmbetul larg și păgân
din rană îți scurge spre seară lacrimi și zgură
sânge vârtos speriat de cuci și mici libelule
moartea țintuită pe cruci ori slobozită în lume
ca într-un cinematograf prăfuit părăsit
dacă mă întind cu mai multă râvnă
voi atinge zarea din tine
sau îmi povestești despre concertul rock de mâine
și eu îți sărut iubirea din ochi ce-a licărit
pentru prima dată nu-i niciun fel de glumă

nu mai are niciun rost să mă mai minți
cerul e pustiu nepilduit plictisit și cumva într-o rână
sub boltă nimeni nu se revoltă
zeii se prăbușesc unul câte unul din înalturi uciși
din plictiseală cu arcul de copilașul verzui
și mă trezesc nădușit și cu spume la gură
Doamne cât te-am iubit

uitare, lumină și întuneric

te răsucești în mine și mă zgârii
virgină adânc în coaste
parcă ești o floare
un Dumnezeu teribil în noaptea
fără împăcare
pe căi de alb un vânt turbat
în livezi prunii au încărunțit de tineri
lumina curge verde trist în crizanteme
iar noi pictăm cu mov în cer
păcate grele

te-am construit din piatra stâncii arse
amestecându-te cu lacrimi și iubire pură
maiestuos în dimineți cu lună
iar noaptea înmugurește carnea în tine
și se aude un zvon de mir suav icoană bizantină
e caznă grea în noi
și greieri lustruiți de iarba crudă
pe lângă ceasurile vechi
trec păsări și ne trece vremea

eu vin culoare caldă peste umbră
floare de sânge arsă de poeme
cu luna colcăind în oase a lene
un turn ciudat cu focul ars pe umeri
sunt doar lumină fără întuneric
un gând cumva misterios
un dangăt trist surâs de brumă
în piept tot sângerează albastră
o mlaștină și nimeni nu observă
se rup sigilii în carne și se vede cerul
în tâmplă îmi stau ascunse sub trei peceteți de aur
tot felul de himere și o zână

tu treci prin somnul meu sublimă
și te lovești cu sânii de întuneric
treci nuntă rătăcită în umbră

cu părul palid peste gene
caii sălbatici se întorc în cai
în mânji în armăsari
sau în iepe lungi nebune

tu locuiești de o viață în oglindă
cu pleoape arse
de fier topit și praf de lună
și-un nimb mâncat de viermi și râme

uluială ecleziastică

cineva mi-a zis că Dumnezeu
este făcut și el din har
din pământ și carne
de un Dumnezeu al dumnezeilor
care la rândul lui
este și el făcut
tot din har pământ și carne
de un Dumnezeu
al Dumnezeului dumnezeilor lor
și tot așa până când
totul devine un mare nimic
căruia noi muritorii
în plin elan mistic
i-am zis... har divin

un altfel de singurătate

parcă prea de tineri îmi mor prietenii
la moartea mea
nici nu mai am pe cine să chem
să stăm de vorbă un ceas întreg
în geana de lumină de sub cruci

bate vântul crunt printre noi
înghesuindu-ne sub lună
ce umbre grele pași târșiți
trec zilnic peste piept
peste urmă

vin cucii să-mi cosească grâul
crescut sălbatic printre pruni
rugina coasei se ridică
nori roșii peste nuci
dinspre livezi se tot aude-o șoaptă
cum că am să zbor curând
spre alte lumi

la mine-n sat
se văd combinele
cum urcă grâul pe brânci în mori
și cum se dă de zor luminii
cu catran sub nori

zâmbet larg

în ultimul timp încerc să-mi găsesc
starea aceea specială
de dinaintea morții
de înălțare
când ne desprindem de noi
cu uimire cu ușurare

se spune că în momentul acela
știm deja drumul
și ne liniștim
uneori ne îngrozim
dar e cu totul altceva

ce frumos a murit
ce spaimă l-a lovit
cineva ne șterge ochii de lacrimi
apoi îi închide
definitiv

cât nelumesc s-a desprins
de undeva din cer
și câtă lumină cineva a risipit
nu-i nimic parcă îmi spui
la ce ți-ar folosi grija drumului
care oricum nu duce nicăieri?

eu deja îmi antrenez
un zâmbet larg fericit
de mort uitat în livezi
cu umerii plini de frunze și umbră

dar ți-am mai zis

ține-mă de mână

ține-mă de mână până la sfârșitul iernii
și nu – mi da drumul că mă pierd
trece-mă strada când noaptea
îmi străpunge tâmpla și pier

sunt bărbatul care îți sărută pașii
care îți iubește urma
trecerii sufletului prin ochi
sunt doar un fluture de aer
născut și aruncat din cer

iubito ține-mă de mână și trece-mă strada sprijiniți

sună din corn

fiecare răsărit de soare
mă prinde cu picioarele îndoite
atârând în aer
cu genunchii la gură zâmbind tâmp

până și ultima picătură din mine
se împotrivește răsăritului
cu groază
îmi doresc să fie doar întuneric
o noapte veșnică poate fi și moartea
să înmuguresc tot timpul
să-mi dea lăstari albicioși din urechi
din gură din ochi
să mă întind peste larve
peste aerul din ochi

- din mine sar așchii de carne și ură
și sânge și noapte și fierul nebun

voi ajunge și fără picioare
și fără mâini
oriunde îmi doresc
știu!
voi folosi fiecare fărâmbă din mine
pentru a mă împinge din haos
să mă nasc

lumea asta
ca și fântâna în care sătenii
aruncă caii morți
unde câinii ne sfâșie rupe răni din noi
ei și?

cu sârmă ghimpată
mi-am înfășurat pulpele să trec
vântul aspru ridică rugina din sârmă în aer

iubito roagă-te pentru mine de poți
trimite-mi un semn
de prea mult timp am uitat
să mă locuiesc
să te locuiesc
rătăcesc bezmetic fără sens

- din mine sar așchii de carne și ură
și sânge și noapte și fierul nebun
dansez despuiat în pântecul nopții te uită

sună din corn îmi zici
trăiește să mai poți muri
e timpul
timpul tău a venit ridică-te!
promite credință
și aprinde focurile în livezi

starea de cuc

pe mine Dumnezeu m-a născut
dintr-o stare de cuc și o coastă de zeu
la marginea drumului
orb desculț
unde câini hămesiți alergau
umbre de pruni
ori corăbii de fum
sub un umăr de vânt

delirul frumuseții paradisul bolnav
paradisul pierdut
și eu bolborosind ruga dintâi
iartă-mă zic
tălpile mi se fac tot una cu drumul
cu praful cu urma
cu pântecul mamei

încovoiat sub tăceri
înlănțuit de lut
de mult am uitat zborul
de mult izgonit

umerii tăi verzi ochii-ți căprui
cineva presară pietre
cineva mă privește
sfâșiat de zei sfâșiat de prieteni
sfâșierea lumii
cerul dintâi pământul dintâi pierise deja
și e numai scrum sub tâmplă
și este vertij
cu rănile și roind
voi crește înalt cât un munte
apoi, apoi voi deveni ucigașul de zei
cel dintâi singurul ucigaș
de pe malul acesta al lumii de apoi

spleen

sau fluturarea mâinii înainte de a ne sinucide

durerea
îmi străfulgera oasele ca de sticlă
pe care dacă le-ai fi lovit cu buzele
într-un sărut
s-ar fi făcut fărâme

nici nu știu cine și de ce mi-a ucis prietenii
îngenuncherea
nici nu mai știu câte candelă au stins
îngerii orfani mântuiți
de candoarea mâinii tale stângi
urlatul lupilor sfâșia pe furiș
întunericul noaptea
rănile din talpă le-am înfășurat
cu fâșii de lumină

- îți mai amintești câte vieți am petrecut împreună?

ne aruncam de pe stabilopozi cu capul înainte
parcă eram o lumină ciudată prelinsă în cer
îți amintești cum ne resetam de fiecare dată
când
când ne rătăceam între plescăitul heideggerian
și sughitul cântăreței moarte

cum îți ascunzi rădăcinile în nisip
și ele cum se prind cu disperare
de amintiri de viață
atunci când ne-am construit ca ființă
într-o cameră de hotel de la marginea mării
păream că suntem deși
nu mai existam demult

ce zici, ai putea să-mi dai brânci în eternitate?

spitalul era gol

ploua dinspre pământ spre cer
și cerul se înroșeșea miraculos
priveam uimiți la el și ne bucuram de zor
sub stelele de neon albastrii sau roz

Isus răstignit
răstignit în icoane
și îngălbenit de fum
ținând în pumnul strâns
bănuțul de aramă

când m-am trezit spitalul era gol
pentru noi spitalul era un cimitir viu
cumva golit de viață pe dinăuntru
tulburat pustiit viscolit
cineva a lăsat semne de fum
pe pereți ca în sfintele cărți
și noi băjbâim de-a lungul spitalului
încercând să înțelegem

împletește-mi părul în cozi îți zic
uite cum îți tace inima
parcă nici nu mai respiri!

știi, o să te trezesc mâine în zori
ca să te așez în cuibul
abia scobit în umărul meu
în trupul meu prun bătrân
și am să te închid
sub o mie de săruturi
cu lacrimi și cu plâns te voi înlănțui
și te voi zidi în mine neconținut
cu răbdare, uimire
și dragostea mea toată

e ca și cum te-aș lua de mână
și am pleca în asfințit
pășind încet tăcuți și liniștiți

spații înguste

dacă mă uit mai bine în urmă
până și umbra m-a părăsit
și peste mine
se lasă noaptea și o spaimă năucă
din lumânarea stinsă se prelinge întunericul
și ploaia mă plouă tăcut
în orbita ochiului stă la pândă uitarea
în care lacrimile au săpat șanțuri adânci

am înțeles târziu
că nu e bine să port în mine
toate iubirile
de-a valma cu biserica
construită cu fața în sus
unde icoanele atârnă ca niște limbi de clopot
eu rătăcind în spatele oglinzii cu-n aer boem
cu legitimația de poet în mână
și un felinar obez
în timp ce digul de piatră urcă la cer
cu-n uruit de fiare
și oase sfărâmate cu pumnul de fier

de mă mai vrei
va trebui să mă aștepți
în casa bântuită de copiii noștri
copii nenăscuți
casa veche de pământ
golită de ferestre
cu pereții ca o piele zbârcită bătrână
unde trebuie să-ți ștergi de pe tălpi
ziua de mâine

până la urmă
ne vom contopi os în os
gând în gând
frunză în frunză
și vom crește cruce sub ferești

se rupe în fâșii

țipă în mine bezmetic noaptea
și boala și moartea cu părere de rău
mi se rupe în fâșii carnea trădată
și oasele se sparg ca lovite în delir
îți este milă de mine uneori și plângi întristată
tăcere se așterne pe străzi înfundate
eu strâng pumnii scrâșnind
până când țâșnește din ei lumină
spectacol de gală
în mine deja se aud și degrabă
trădările și orele lungi asudate
în ciudă și peste voința noastră
trupul se odihnește pe umăr de vânt
s-o facem lată îmi zici și te ascunzi
în trup de zână rănită cu piatra

în actul doi stau
singur în dormitorul capcană
cu perdele roz la fereastră
privirea îmi e lipită de peretele mov
până când mă răsucesc în oglindă
și plâng și ea se sparge
în cioburi și lacrimi în amintiri în păcate
picături de sânge spumante
și tu în lanțuri apari deodată
blondă dintr-o cușcă de fier
lălâie și goală pușcă
înflorată
cu nituri de plumb și cuie curgând
din pulpe cu puroi și nămol laolaltă

m-am hotărât să plec nu-mi mai pasă

să murim într-o tandră uimire...

la noapte am să visez
că voi zbura pe deasupra oraşului
aripile îmi vor fi mari şi puternice
de zeu tânăr
mă voi opri la fereastra ta
şi mă vei întreba dacă zbor
eu îţi voi răspunde că nu
nu zbor visez doar

nu ar trebui să-ţi fie teamă
uneori mi se întâmplă să mor
moartea aceea
dintre o singurătate şi altă singurătate
poate singurătatea mea
şi singurătatea ta
ţinându-se de mână
şi unde muzica nu se cântă
ci doar se aude curgând

poate urma unui suflet / poate umbra unui nor / pe câmpia
răscolită / lunecă ca un fior...

de un timp umbra mea şovăie
să mă mai urmeze
cumva e gata să găsească pe altcineva
tu mă chemai din înăuntrul meu
să fugim
să zburăm cu aripi de ceară
să murim
să murim într-o tandră uimire

şi dacă vom uita drumul înapoi?

să mori degeaba

pentru Dumnezeu
mereu am fost un spin în călcâi
ce rană duioasă ca un imn
de câte ori ne întâlneam
i se umezea aerul din nimb
cred că nici el nu știa
ce e cu mine pentru ce m-a născut
strângea din dinți
și mergea mai departe șchiopătând
dumnezeiește

cum aș putea să mă simt în pântecul morții
să-ți spun că e bine?
e bine atunci
doar că tot singur sunt
nici nu mai știu de ce am murit
de unde-am avut
atâta entuziasm la început
rătăcesc între zidurile de aer
până obolesc
cineva îmi tot spune că e bine aici în cer
și mă uit și mă pier
cu mine în brațe și nu mă mai știu
mă simt un străin
călător rătăcit și stingher
o lucrare ratată de nu știu care Dumnezeu

aici timpul curge altfel
întotdeauna e timpul prezent
o veșnicie se măsoară cu o altă veșnicie
îți trebuie inspirație în care să sari
și fără timp mai bine renunț
și rămân la spațiul cuprins de ultima suflare
cea care aprinde lumânări
și stinge în cer o stea călătoare
un spațiu imens
rostogolindu-se ca niște rotocoale de fum
un om călare urcă în zare

și calul e orb calul de fum
omul e orb drumul e orb
sau poate este doar întuneric
că e numai noapte pe aici

pentru mine
mereu am fost o povară
o umbră atașată de trup
scrâșneam din dinți
și mergeam viața mea toată plângând
tâmp răvășit
și la fel de singur ca și pe pământ
implacabil nins și neînțeleș
ca un crin sfârșit de razele lunii și de fier

s-a făcut dintr-odată întuneric

miroseai goală a ploaie
a iarbă crudă strivită
sub umbră uscată sub lună
tramvaiul roșu străbătea ochiul vioriu
prin piețe de aer tarabe de sânge
în orașul bolnav felinare fecunde
felinare cerești ce cuplu zeiesc
doar pleoapa ca un scut
mă separa de lume
fulgeră aurul prevestitor de ciumă
și tot bat clopotele de gheață
și toaca de lemn
câmpia urlă nebună nebună

să nu alergi pe miriștile însângerate
plăsmuire cerească
te înalță mai bine și te pierde în lumină
cu vântul în suflet cu iarna de mână

acolo în adânc în întuneric în taină
se auzeau ochii păsărilor plesnind
cu zgomot cu teamă
cad bombe albastre în lacul de smoală
șuieră gloanțe de fier la subsuoară
și lumea se destramă se destramă

nu plânge îmi zici
mai bine caută-mă în stele
sau du-te după amintirea pitită
sub digul de ceață
unde ne-am rătăcit timizi
unul în altul
în luna mai într-o seară
viziunea noastră de fiară
apoi explozie de înger
de flori de zâne
și zeul de seară

rostogoliri

În ochii tăi femeie ca la orice femeie
se simte prezența îngerului orb
cineva mi-a spus
că în inima ta în formă de frunze
e o amprentă divină și o copită de drac
știam și eu doar ce locuisem acolo
le țineai undeva într-un colț
sub ele mai erau câteva fire de busuioc
și o lacrimă mare

fruntea ta pierdută în umbră
e parte a misterului
ca și cum toate secretele lumii
s-au adunat în ea
în schimb
ceea ce nu îndrăzneai să crezi
adevărata semnificație a morții
era sub pleoapele tale
mai adunai sub ele pământ
să nu-ți piară rădăcinile în aer

ai putea să te lovești cu capul de pereți
până când zgomotul izbiturilor
ar suna a clopot
să stăm la priveghi

e vifor și îmi șuieră vântul în oase
ca și cum cineva ar cânta la ele
ca la o orgă spartă

din locurile acelea
unde îngerii dispar pe neașteptate
niciodată nu am luat lumină
doar pocăință întuneric și moarte
după care îmi tăiam
de fiecare dată câte un deget
și-l prindeam la gât cu o ață

de cele mai multe ori
îmi potriveam ceasul
după durerea din coastă
scoteam brațul afară din viață
și îl lăsam să atârne de aer
până amorțea
se înverzea de atâta nemișcare
iar doctorul era nevoit să-l ciuntească
mai întâi de la încheietură
apoi de la cot și în sfârșit de la umăr
după care mă înveleam cu ceară
și adormeam
ca să-mi crească aripă mare

copiii din sat veneau în fiecare zi
să-mi pieptene barba
eu le dădeam câte o nucă
s-o poarte în buzunare
să nu-i mănânce lupii
și câte o bomboană

poveste tulburată

abia ce m-am trezit
îți mai aduci aminte?
îți spuneam că nu e vis
că existăm
deodată ne însuflețeam
două mingi de foc
lovindu-ne de tâmpla cerului
ca de un zid
în lumea sfârșită totul ne era permis
cu noi se începe cu noi sfârșim
suntem exact ceea ce știm
ce vrem ce iubim ce murim
și unde zeii au pierit
de mult uciși
striviți cu nepăsare
în timpul lor în somnul nostru

cineva îmi spunea
că femeile singure
râd noaptea în somn
în hohote scrâșnit
bărbății singuri devin lumânări
resemnați tulburi neîmpliniți
pe umeri au cerul în suflet moartea
și miros a frig

acum despre noi
nu se mai aude nimic
ne-am uitat nu ne mai știm
ne ducem și venim
în același spațiu și în alt timp

pruni cu frunze albastre

e un foşnet ciudat
deodată în prunii sălbatici
adunaţi în pâlcuri
la marginea oraşului
frunzele ţâşnesc din muguri
deja ruginii
se înalţă puţin
atât cât să creadă
că au învăţat să zboare
după care încet încet
se aştern în tomberoane
şi se albăstresc

oraşul deja e albastru
enorm monoton
luăm frunză cu frunză
şi le vopsim curcubeu
oricum e haos pe străzi
noi cei din spital orbisem de atâta albastru
ne aruncam entuziaşti de pe acoperiş
unul după altul

trec spitalele municipale în zbor
huruind şi ele albastru
bulevardele s-au urcat deja în pod
băncile s-au închis la culoare sihastru
poliţiştii de pază îşi împing
chipiul pe ceafă
învăţători scorţoşi scriu ceva pe tablă
în bisericile de lut mormăim greu la icoane
doar câte un cuc îşi mai caută
puii rătăciţi prin cotloane

noroc că prunilor li s-au terminat albastrul
şi frunzele au plecat în cer
într-un ritual senil dar măiastru

SUMAR

Poemele săptămânii uitate

secvență	5
poemul de luni	6
un alt poem de luni	7
al treilea poem de luni	8
poemul de marți	9
poemul de miercuri	10
poemul de joi	12
poemul de vineri	13
poemul de sâmbătă	14
poemul de duminică	16
săptămâna patimilor alandala	17
rătăcitor printre zilele rămase și uitate demult	18
hai-hui printre stihii	19
sfârșitul săptămânii uitate	20

Arca lui Noe

facerea lumii	23
vodca, femeia și cartea	26
dincolo	28
gând proscris	29
gând despre dimineți uitate	30
gând de dimineață în spital	31
urletul lupului adormit	32
gând a nedumerire în roz	33
gând subscris	34
gând pervers cu o maseuză și bărbatul blond	35
zburătorul rătăcit	36
împăratul ceții	37
mănunchi de lumini	38
dureri scrâșnite	39
tristețe flămândă	40
...a deznădejde	41
nedumeriri	42
pieziș de-a lungul unui gând	43
taci nu spune nimic	44
dureri din urmă	45
lupii albi	46
toamna ca o lumânare bătrână	48
omul cu păsări – pădure	49
nici un zâmbet	50
îmblânzitorul de suflete ucis	51
prima iubire	52
rugă	53
cântecul ploii la începuturi	54
cântecul ploii spre asfințit	55

de o vreme	56
până când ni se albesc oasele și se usucă	57
decembrie tragic	58
Nichita	59
luminație	61
fântâna de la răscruce	62
reconstrucție bolnavă	63
tristețe vorbită în șoapte	65
femeia din vis	66
foamea de zbor	67
jurnal de front din Bărăganul cu bile	68
uitare, lumină și întuneric	69
uluială ecleziastică	71
un altfel de singurătate	72
zâmbet larg	73
ține-mă de mână	74
sună din corn	75
starea de cuc	77
spleen	78
spitalul era gol	79
spații înguste	80
se rupe în fâșii	81
să murim într-o tandră uimire...	82
să mori degeaba	83
s-a făcut dintr-odată întuneric	85
rostogoliri	86
poveste tulburată	88
pruni cu frunze albastre	89

